

V tradicni hudbe pro mbiru dzaVadzimu, která se provádí při náboženských rituálech mapira, lze vysledovat obecné principy hudby platné na většině území subsaharské Afriky.

Jedním z jejích příznačných rysů je tzv. "interlocking," který vzniká např. komplementárním doplňováním partů kushaura a kutsinhira, kombinací vzájemně chlestitel hoshó s vytleskávanými rytmy makwa nebo propletaním melodií hranych stridave na všechny rejstříky mbiry. Výslednou polyfonii a polyrytmii charakterizuje bohatost a barevnost zvuku. Stejně jako u dalších bantuských kmeneů panuje u Shonu estetická preference husté se překrývajících struktur a hojného zapojení drncivých a chlestitivých elementů. Důsledkem simultánního vrstvení vzájemných a ternárních vzniká značná rytmická komplexita.

Hudební systémy subsaharské Afriky vesměs stavějí své hudební formy na základě ostinatných cyklických vzájemných, které při svém opakování podléhají rozmanitému variování. Z vysoké míry uplatňování principu variace a improvizace vyplývá i jedna ze základních vlastností africké hudby: při každé hudební produkci vzniká unikátní hudební dílo. A nejinak je tomu i u hudby shonské. Průběh hudby je interaktivním procesem, do něhož se podle konkrétních zvyklostí daného kmene zapojuje celá shromážděná společnost.

S tím se ovšem u jiných hudebních kultur subsaharské Afriky zpravidla neshodává, jsou dlouhé cykly harmonického vývoje charakteristické svou hlubokou vnitřní strukturou a symetrií. Během boje za nezávislost v 70. letech 20. století (tzv. „2. chimurenga“), kdy se mbira stala symbolem shonské národní identity, pronikly tyto tradiční harmonické vzájemnosti i do tvorby umele populární hudby. Díky interpretům jako je Thomas Maphumo a Stella Rambisayi Chiweshe se mbira dostala do ohniska zájmu hudebního světa moderního Zimbabwe, kde si dodnes drží pevnou pozici.

...